

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΠΑΣΧΙΔΗ, ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣ

Στις 13 Δεκεμβρίου 2017 έφυγε από κοντά μας ο συνάδελφος, Δημήτρης Πασχίδης, μετά από άνιση και γενναία μάχη με τον καρκίνο. Η εκπαιδευτική του διαδρομή συνδέθηκε με το 3^ο Γυμνάσιο Περάματος που το αγάπησε και τον αγάπησε πολύ.

Πιο τυχεροί οι μαθητές του που συνεχώς εισέπρατταν τα δώρα που μοίραζε απλόχερα η ανοιχτή καρδιά του. Γνώση, ευαισθησία, δικαιοσύνη, αυστηρότητα όταν η παιδαγωγική ευθύνη το απαιτούσε, αλλά και ζεστή αγκαλιά που τα παιδιά μας την αποζητούσαν ακόμα και μετά, όταν πλέον έφευγαν από το Γυμνάσιο. Ήταν πολλά αυτά που τον τίμησαν στο τελευταίο αντίο, με δάκρυ και χαμόγελο μαζί.

Τυχεροί και όλοι εμείς, οι συνάδελφοι και οι φίλοι, όλα αυτά τα χρόνια της προσφοράς του στο σχολείο μας. Τον βλέπουμε να φτάνει κατά τις 08.00. Η καλημέρα του στο γραφείο, χορταστική. Ένα τεταρτάκι στο μπαλκόνι για το πρωινό τσιγάρο και το εσπρεσάκι και η καθημερινότητα αρχίζει να στρώνει. Κάθεσαι δίπλα του σε χαλαρές ή σοβαρές στιγμές και δεν μπορείς παρά να γευτείς την ισορροπία, την ανωτερότητα, την αξιοπρέπεια, την αρχοντιά και την αβίαστη ενέργεια που ψάχνει αυθόρμητα την ουσία των πραγμάτων και τα μονοπάτια που βγάζουν στην επιφάνεια το καλό και το όμορφο. Οι λέξεις του βγαίνουν μετρημένες και ευγενείς, χωρίς να θίγουν. Καθαρές όμως και βγαλμένες από έναν ιδεολογικό προσανατολισμό στέρεο και πιστό στις αγωνιστικές διεκδικήσεις της κοινωνίας και του κλάδου για καλύτερη ζωή.

Απουσία και παρουσία μαζί. Οι παλιότεροι από μας βλέπουμε παντού τον Δημήτρη μέσα στο σχολείο. Το μεράκι του να τα φτιάχνει όλα. Να 'ναι όμορφα, να υπάρχει αισθητική. Να 'ναι καλός ο ήχος και να παίζουν και τα τέσσερα ηχεία. Να μπουν κουρτίνες γιατί τα σκηνικά δεν «λένε» για την παράσταση. Να επισκευαστούν καρέκλες και θρανία. Αλλά και τα παγκάκια στο προαύλιο που τα διάλυσαν πάλι οι πιτσιρικάδες θέλουν φτιάξιμο. Είναι κι εκείνη η κλειδαριά στον πάνω όροφο. Είναι κι εκείνος ο τοίχος που κάνουμε τις προβολές και δείχνει άσχημα η εικόνα...

Η τσάντα του κυρίου Πασχίδη είναι σε κακό χάλι. Μονίμως. Φορτωμένη από υλικό χρήσιμο για το μάθημα της ημέρας, αλλά και από διαγωνίσματα, σημειώσεις και χαρτομάζα άλλων ετών. Ψάχνει να βρει το χρειαζόμενο και αυτοσαρκάζεται.

Η καθημερινότητα στο σχολείο τελειώνει. Την παίρνει μαζί του χωρίς να τον βαραίνει. Κι άλλη ανθρωπιά περισσεύει και ανυπομονεί να μοιραστεί, απλά και φυσικά, στον μετανάστη που ξεριζώθηκε από τον τόπο του, στις δράσεις του Λιμανιού και στην εθελοντική προσφορά όλα αυτά τα χρόνια της οικονομικής κρίσης. Σπάνια μιλάει γι' αυτά.

Έχει ήδη βιώσει την απώλεια της συζύγου του. Με την ίδια πάντα ψυχραιμία και αξιοπρέπεια φροντίζει να μας πάρει την αμηχανία από τα βλέμματα. Αφοσιώνεται στην κόρη του, τη Μαριάννα και σιγουρεύεται ότι τραβά μπροστά και κυνηγά τα όνειρά της. Ξεκινά κι ο ίδιος από την αρχή.

Οι φίλοι είναι για τον Δημήτρη ιεροί. Αδιαπραγμάτευτοι. Μαζί με τον Κώστα γίνονται οι άλλοι του αδερφοί που τον χαίρονται και τον απολαμβάνουν. Που τον συναντούν και πέφτουν πάνω του να τον φιλήσουν χορταστικά. Που γλεντούν σε κάποια ακρογιαλιά ή στο ταβερνάκι. Που στηρίζονται πάνω του και τον στηρίζουν στα δύσκολα. Στη μάχη που δίνει περήφανα και όμορφα.

Ο συνάδελφός μας, ο φίλος μας, ο καθηγητής σας, λατρεύει την ομορφιά και το φως. Θα μαγεύεται από κάποια παραλία και θα μαζεύει λίγη αμμουδιά στο μπουκαλάκι, στολίδι και όνειρο στο σπιτικό του. Θα τρέχει με πατημένο γκάζι για να προλάβει ένα ηλιοβασίλεμα και τη στιγμή που αξίζει πολλά. Θα αιχμαλωτίζει με τον φακό της μηχανής του το φως του φεγγαριού πάνω στο νερό και την ανατολή που απλώνεται στους ανοιχτούς ορίζοντες. Και θα μας επιστρέφει καθαρή και άδολη την ομορφιά.

